

अनेक दुर्गुण आणि थोडे सद्गुण

जवळून पाहिलेली इटली

अनपेक्षित असण्याचे फायदे असतात, पण त्याचे अंधळे कोपरेही असतात.

ते क्षण, जेव्हा तुम्ही स्पष्टता आपोआप येण्याची वाट पाहता.

आणि ती येतेही.

फक्त वाट कशी पाहायची हे कळले पाहिजे.

जी इटालियन लोकांची कला नाही.

आधीपासून कोणताही प्रकल्प नाही.

कोणतेही नियोजन नाही.

ते काम विचारी दिसण्यासाठी भरपूर पगार घेणाऱ्यांसाठी राखून ठेवलेले असते, तर खरा डेटा उपजत प्रेरणा आणि अंतःप्रेरणेलाच बांधलेला राहतो.

दोन निरपेक्ष मूल्ये.

आपण सक्षम स्त्रियांचे पुत्र आहोत हे कधीही न विसरता.

हे कधीही विसरू नका.

अमेरिकन लोक याला work in progress म्हणतात, आणि ते सहजपणे म्हणतात.

आम्हा इटालियन लोकांकडे व्यवस्थापकीय दृष्टी नाही.

दोन हजार वर्षांनंतरही आम्ही आमच्या जागा लढवत आहोत.

कोणाच्या मालकीचे काय होते यावर वाद घालत, आणि खरोखर कोणाच्या मालकीचे काय होते यावर कधीच नाही.

आणि सतत प्राचीन रोमनांची आठवण काढत.

जलवाहिन्या आणि शौचालये बांधण्यात कुशल.

अधीन करणे, वर्चस्व गाजवणे, बळकावणे, भेदभाव करणे यांत निष्णात.

अंतहीन करमणूक आणि भोगविलासात गुंडाळलेले.

अनेक दुर्गुण आणि थोडे सद्गुण.

असे लोक, ज्यांनी दोन हजार वर्षांपूर्वी एक शब्द आणि एक पुस्तक घेऊन आलेल्या सहकाऱ्याला कृसावर खिळले.

ते Bezos आणि Amazon च्या आगमनाची घोषणा करायला आले नव्हते.

दुसऱ्याच्या कातडीवर व्यवसाय कसा उभारला जातो आणि कसा मालकीचा केला जातो, हे दाखवायला ते आले होते.

दोन हजार वर्षांनंतरही कबुलीजबाबाचे दालन त्याच खोलीत आहे.

पापे तीच आहेत.

फक्त प्रायश्चित्ताची पुन्हा वाटाघाट झाली आहे.

असे लोक, ज्यांनी सगळे गमावले आणि ज्यांच्या हाती उरली सार्वजनिक मुताऱ्या, आणि एक सरकार जे घाईघाईत प्रार्थना करावी तसे राज्य करते.

डोळे मिटलेले.

शब्द तोंडपाठ.

मन आधीच दाराबाहेर.

आम्ही वॉशिंग्टनकडे संरक्षण मागतो आणि त्याला सार्वभौमत्व म्हणतो.

आम्ही ब्रसेल्सकडे पैसे मागतो आणि त्याला प्रतिष्ठा म्हणतो.

मग एक हात अजूनही कोणाच्या तरी खिशात ठेवून आम्ही कम्युनियनला जातो.

चर्च निदान हे तरी मान्य करते की त्याचे सिद्धांत आहेत.

आमच्या राजकारणाचेही तेच सिद्धांत आहेत, आणि ते त्यांना सामान्य ज्ञान म्हणते.

दोघेही तुम्हाला तपासून न पाहता विश्वास ठेवायला सांगतात.

त्या दोघांपैकी फक्त एकाकडेच त्याला श्रद्धा म्हणण्याचा सभ्यपणा आहे.

आणि एक धडा असा आहे जो हा देश कधीच शिकला नाही, जरी तो शतकानुशतके आपल्या वेदींसमोर उभा राहिला आहे.

दिसणारी शरणागती हाच खरा लपलेला विजय आहे.

तो फक्त रिकामे खिसे असलेल्या माणसालाच वाचता येतो.

एका बाजूला भांडवल वाढत असताना, दुसऱ्या बाजूला कोणीतरी नेमके तितकेच धरून ठेवते जितके ती सामावू शकते, जसा एखादा कूपिये कॅसिनोचे टेबल चालवतो.

घर कधीच आवाज चढवत नाही.

घर वाट पाहते.

आणि नेमकी हीच गोष्ट आम्हाला जमत नाही, हे आपण ठरवून टाकले आहे.

इटली.

असा देश जिथे तुम्ही वीस दिवसांच्या सुट्टीसाठी येता, चांगले खाता, आणि मग लगेच निघून जाता. कारण ती अशी जागा नाही जिची मी शिफारस करीन.

Nando

Ferdinando